

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/119/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3117207277
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Anderlová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3117207277.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivety Anderlovej a sudkýň JUDr. Oľgy Lichnerovej a JUDr. Alice Beňovej v spore žalobcu N. C. A., s.r.o., so sídlom v K., O. 5, T. XX XXX XXX, zastúpeného Advokátskou kanceláriou E. C., s.r.o., so sídlom v K., O. X, proti žalovanej M. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom E., Z. XXXX/X, o zaplatenie sumy 419,50 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 21. januára 2019, č.k. 14Csp/73/2017-60 takto

rozhodol:

Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanej **n e p r i z n á v a** právo na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. zamietol žalobu o zaplatenie sumy 419,50 eur s príslušenstvom. Výrokom II. žalovanej nepriznal právo na náhradu trov konania. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou zo dňa 31.3.2017 domáhal zaplatenia sumy 419,50 eur spolu s úrokom z omeškania 5,05 % ročne zo sumy 390,32 eur od 24.10.2015 do zaplatenia a náhrady trov konania. Súd prvej inštancie vec prejednal a rozhodol bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 297 písm. b/ zák. č. 160/2015 Z.z. (Civilný sporový poriadok) z dôvodu, že v danej veci ide iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 1.000 eur. Právne vec súd prvej inštancie posúdil podľa § 1 ods.3 písm. q /zák.č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (účinného do 31.5.2014); § 269 ods.2, §497 Obchodného zákonníka (účinného do 31.12.2013); § 517 ods.1 veta prvá, ods.2 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie uviedol, že ustanovenie § 525 Občianskeho zákonníka určuje, ktoré pohľadávky nemožno platne postúpiť. Okrem toho môže byť postúpenie určitých pohľadávok zakázané špeciálnymi predpismi, prípadne postúpenie môže byť zákonom síce dovolené, ale len za určených podmienok. Takýmto prípadom je ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení účinnom v čase cesie (postúpenia) pohľadávky. Podľa § 92 ods.8 Zák.č. 481/2001 Z.z. o bankách účinného do 31.10.2015 (v čase postúpenia pohľadávky) ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka;

banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z., môže byť banková pohľadávka postúpená (alebo jej časť), ak je (1.) splatná, a to až po predchádzajúcej (2.) písomnej výzve a kumulatívne, ak je splnené (3.) omeškanie klienta so splnením postupovanej pohľadávky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Uvedené skutočnosti sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktoré musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Splnenie osobitných zákonných predpokladov postúpenia bankovej pohľadávky sa vyžaduje z dôvodu, že po postúpení pohľadávky rôznym subjektom (mimo banky) už nie je zachovaná možnosť dohľadu a dozoru NBS ako centrálnej banky. Následkom postúpenia pohľadávky, ohľadne ktorej cesia podľa § 525, alebo podľa špeciálnych predpisov nie je dovolená, je absolútna neplatnosť zmluvy o postúpení pre jej rozpor so zákonom (§ 39). Ak dôjde k postúpeniu pohľadávky, ohľadne ktorej to zákon zakazuje, (alebo ohľadne ktorej postúpenie podmieňuje splnením zákonných podmienok, ktoré splnené neboli), ide o cesiu neplatnú od počiatku ex tunc a jej neplatnosť nemožno zhojiť. Z uvedeného dôvodu v týchto prípadoch nemožno vôbec hovoriť o platnej cesii, postupca zostáva veriteľom svojej pohľadávky, ktorá na postupníka neprechádza pre neplatnosť zmluvy. V sporovom konaní, o ktoré ide tiež v posudzovanej veci, platí zásada dispozičná a prejednacía. Prejednacía zásada spočíva v tom, že tvrdenie skutočností a navrhovanie dôkazov k nim je zásadne vecou strán sporu. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov teda leží zásadne na nich a ukladá im povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Strana sporu má teda povinnosť tvrdenia, ale aj povinnosť unesenia dôkazného bremena o svojom tvrdení. Dôkazné bremeno ohľadom všetkých svojich tvrdení, ktorými odôvodňuje svoj nárok, má žalobca. Vychádzajúc z dikcie vyššie uvedených zákonných ustanovení, súd prvej inštancie prioritne ex offio skúmal (o to viac, že uplatňovaný nárok má pôvod v spotrebiteľskom vzťahu, teda ide o spor s ochranou slabšej strany) a vyhodnotil, či žalobca uniesol dôkazné bremeno o danosti vecnej aktívnej legitímácie na jeho strane z hľadiska určujúcich zákonných predpokladov platné postúpenie pohľadávky bankou určujúcich, t.j. či preukázal, že sa stal veriteľom pohľadávky žalovanej, nakoľko pre prípad neunesenia dôkazného bremena žalobcom v tomto smere, je bez ďalšieho dôvod na zamietnutie žaloby pre jej nedostatok. V danom prípade pôvodný veriteľ poskytol na základe Návrhu na uzatvorenie Zmluvy o kreditnej karte zo dňa 10.12.2013 žalovanej úverový rámec vo výške 300eur mesačne, ktorý sa žalovaná zaviazala splácať inkasom z účtu. V zmysle čl. I Zmluvy bola výška minimálnej splátky stanovená v závislosti od schváleného úverového rámca na 15,- eur mesačne. V zmysle čl. I Zmluvy bol poplatok za komfort (úrok z prečerpanej sumy v rámci úverového rámca) stanovený v závislosti od výšky aktuálne čerpanej sumy, t.j. v prípade čerpania úverového rámca v rozmedzí od 150,- eur do 299,99 eur poplatok za komfort vo výške 5,50 eur a v rozmedzí od 300,- eur do 599,99 eur poplatok za komfort vo výške 10,50 eur. V zmysle čl. II bodu 11 Zmluvy boli stanovené poplatky spojené s úverovým rámcom nasledovne: poplatok za kreditnú kartu 8,- eur, poplatok za prekročenie úverového rámca 10,- eur, poplatok za výber hotovosti v bankomate 5,- eur, sankčný poplatok (za upomienku) 10,- eur. Žalovaná suma vo výške 419,50 eur predstavuje rozdiel debetných (440,41eur) a kreditných operácií (20,91eur). Z platieb žalovanej bolo na istinu započítaných 20,91 eur. Pôvodný veriteľ oznámil žalovanej, že je v omeškaní s platením splátok vo výške 395,31 eur a písomne ju vyzval v lehote 15 dní od doručenia výzvy na úhradu dlhu a následne postúpil nezosplatnený dlh na žalobcu dňa 23.10.2015. Žalobca nepredložil doklady, preukazujúce platné postúpenie žalovanej pohľadávky a preto súd žalobu ako nedôvodnú zamietol pre nepreukázanie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. V zmysle uvedeného ustanovenia by žalovaná mala právo náhradu trov konania proti žalobcovi, keďže bola úspešná v predmetnej veci, avšak trovy jej nevznikli a preto jej súd ich náhradu nepriznal.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Žalobca zastával názor, že ustanovenie § 297 písm. b) zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) je potrebné vykladať tak, že ak žalovaný nespochybnil tvrdenia žalobcu a rovnako podľa názoru súdu sú tieto tvrdenia preukázané, tzn. skutkové tvrdenia neboli sporné, potom súd v zmysle ust. § 297 písm. b) CSP žalobe vyhovie bez nariadenia pojednávania. Avšak v prípade, ak skutkové tvrdenia sú sporné, resp. súd nemá určité skutočnosti za preukázané, potom nie sú splnené podmienky pre rozhodnutie v zmysle ustanovenia § 297 písm. b) CSP, t.j. bez nariadenia pojednávania. Rozhodnutie súdu je teda podľa názoru žalobcu nesprávne, resp. vychádza z nesprávneho procesného postupu. Žalobca mal za to, že v danom konaní súd nevyslovil svoj právny názor, neprezentoval pred stranami aktívnu vecnú legitímáciu ako spornú skutočnosť, čím nevytvoril zákonný priestor na doplnenie dôkazov. Na základe toho súd odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom, pretože tento nemal možnosť získať

vedomosť o vnímaní uvedenej rozhodujúcej skutočnosti súdom ako spornej, keďže na výzvu súdu sa vyjadril k súdom žiadaným skutočnostiam a mal za to, že súd na základe uvedeného považuje aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu za danú. Žalobca preto nemal dôvod na označenie ďalších dôkazov v tomto smere. Napriek novej právnej úprave (CSP) vzťahujúcej sa na konkrétny prípad, žalobca poukázal na obdobný právny názor vyplývajúci aj z rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 16.12.2015, sp. zn. 17Co/1330/2014. V prípade, ak by súd nariadil vo veci pojednávanie a prezentoval aktívnu legitímáciu žalobcu, ako spornú skutočnosť, žalobca by uplatnil ďalšie prostriedky procesného útoku a uvedené sporné skutočnosti by vysvetlil. Žalobca v tejto súvislosti poukazuje na skutočnosť, že v konaní bolo podľa jeho názoru preukázané, že pred postúpením pohľadávky spoločnosť A. (ďalej aj „postupca“) dodržal všetky podmienky, ktoré mu ustanovenie § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „ZoB“) ukladá a teda nedošlo k porušeniu bankového tajomstva. Žalobca poukazuje na skutočnosť, že postupca v posudzovanom prípade postupoval na žalobcu pohľadávku po splatnosti, čo vyplýva aj z výzvy postupcu zo dňa 12.08.2014 (súd napriek vykonanému dokazovaniu uviedol opak). Napriek uvedenému žalobca nesúhlasí s právnym názorom súdu, že predpokladom postupiteľnosti bankovej pohľadávky je v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB jej splatnosť. Takýto výklad z vyššie citovaného ustanovenia nevyplýva. Vyjadril názor, že ak by zákonodarca v predmetnom ustanovení mienil upraviť oprávnenie banky postúpiť na inú osobu len peňažný záväzok, ktorý je už splatný, potom by druhá veta ust. § 92 ods. 8 ZoB („Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva“) bola podľa žalobcu v praxi neaplikovateľná a nadbytočná, nakoľko v prípade ak by dlžník pred postúpením pohľadávky uhradil banke omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane príslušenstva, tak by už banka nemala čo postupovať (nakoľko predmet postúpenia bol dlžníkom uhradený ešte pred postúpením) a teda banka by ani nemala aké právo uplatňovať. Podľa názoru žalobcu súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko v konaní bolo preukázané, že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, a teda bolo preukázané, že zo strany postupcu nedošlo k porušeniu ust. § 92 ods. 8 ZoB a porušeniu bankového tajomstva. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na uznesenia Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 24Co/124/2018 zo dňa 04.12.2018 a sp. zn. 24Co/152/2018 zo dňa 19.12.2018. Žalobca ďalej poukázal na to, že banka alebo pobočka zahraničnej banky si so svojim klientom môžu zmluvne upraviť práva a povinnosti z obchodov odchylné od zákona alebo osobitného predpisu, ak to zákon ani osobitný predpis výslovne nezakazuje alebo ak z povahy ich ustanovení nevyplýva, že sa od nich nemožno odchyliť. Nakoľko ustanovenie § 89 ods. 1 ZoB pripúšťa úpravu vzťahov medzi bankou a klientom odchylné od ustanovení ZoB, pričom ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB nevyučuje odchylnú úpravu vzájomných vzťahov, zmluvné strany si v posudzovanom prípade dohodli otázku postúpenia odchylné od predmetného zákona, a to v čl. II bode 9 Zmluvy. Na základe uvedeného žalobca zastáva názor, že preukázanie splnenia podmienok v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB v konaní nebolo potrebné, keďže žalobca preukázal, že zmluvné strany si vzájomné práva a povinnosti upravili v súdenom prípade odchylné od ust. § 92 ods. 8 ZoB. Žalobca mal za to, že splnenie podmienok v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB v konaní preukázal prílohou č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok, platobnou históriou úveru, ako aj výzvou zo strany postupcu. Preukázanie splnenia týchto podmienok navyše podľa názoru žalobcu v konaní nebolo potrebné, keďže žalobca preukázal, že zmluvné strany si vzájomné práva a povinnosti upravili v súdenom prípade v súlade s ust. § 89 ods. 1 ZoB odchylné od ust. § 92 ods. 8 ZoB. Na základe vyššie uvedeného žalobca navrhoval, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ustanovenia § 388 CSP ho zmenil tak, že vyhovie žalobe žalobcu, resp. v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 CSP ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň vyčíslil trovy odvolacieho konania vo výške 72,62 eur.

3. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadrila.

4. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP /keď nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, ani to nevyžadoval verejný záujem/v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

5. Súd prvej inštancie založil svoje zamietajúce rozhodnutie na právnom závere o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu, ktorý nepreukázal platné postúpenie pohľadávky proti žalovanej z pôvodného veriteľa Slovenská sporiteľňa, a.s. Bratislava.

6. Odvolací súd považuje tento právny názor súdu prvej inštancie za správny a stotožňuje sa aj odôvodnením napadnutého rozsudku v celom rozsahu podľa § 387 ods. 2 CSP. Na zdôraznenie jeho správnosti a k odvolacím námietkam žalobcu uvádza nasledovné:

7. Aktívnu vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva žalobcovi ním uplatnené právo, resp. mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej, t. j. existencie tvrdeného práva na strane žalobcu, alebo pasívnej, t. j. existencie tvrdenej povinnosti na strane žalovaného, je imanentnou súčasťou súdneho konania (viď rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 Cdo 205/2009).

8. Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách neupravuje len administratívne povinnosti banky pri ochrane bankového tajomstva, ako to naznačuje žalobca v odvolaní, ale stanovuje podmienky platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky bankou, ide teda o lex specialis vo vzťahu k všeobecným ustanoveniam Občianskeho zákonníka o postúpení pohľadávky (§ 524 a nasl.). Tomu nasvedčuje jednak znenie ustanovenia ("...môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku... postúpiť"), ako aj jeho zaradenie do časti zákona o bankách, ktorej nadpis znie "Ochrana klientov a bankové tajomstvo". Účelom tohto ustanovenia teda nie je len ochrana bankového tajomstva, ale aj ochrana klientov banky. Citované ustanovenie stanovuje podmienky, za ktorých môže banka aj bez súhlasu klienta postúpiť svoju pohľadávku na inú osobu, čo výkladom a contrario znamená, že ak podmienky uvedené v tomto ustanovení splnené nie sú, banka postúpiť pohľadávku bez súhlasu klienta nemôže. V danom prípade, keďže právnym predchodcom žalobcu bola banka, bolo správne, že súd prvej inštancie zisťoval, či boli pri postúpení pohľadávky na žalobcu dodržané podmienky ustanovené zákonom o bankách, teda, či postúpenie pohľadávky bolo platné.

9. Odvolací súd ďalej uvádza, že v prípade pohľadávky banky /ako to bolo aj v tomto prípade/ je spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je splatná /dospelé splátky/ a len za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy banky na plnenie po tom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky a musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Tieto podmienky postúpenia stanovuje priamo zákon o bankách, a aj keby boli zákonodarcom stanovené za účelom ochrany bankového tajomstva, ide o zákonné podmienky postúpenia pohľadávky, pri porušení ktorých právny úkon postúpenia pohľadávky porušuje zákon a je preto neplatný.

10. Žalobca ďalej v konaní namietal, že podľa § 89 ods. 1 zákona o bankách, podľa ktorého banka alebo pobočka zahraničnej banky si so svojim klientom môžu zmluvne upraviť práva a povinnosti z obchodov odchylné od zákona alebo osobitného predpisu, ak to zákon ani osobitný predpis výslovne nezakazuje, došlo k odlišnej dohode medzi klientom a bankou týkajúcej sa postúpenia pohľadávky, a to v zmysle čl. II. bodu 9 Zmluvy. Odvolací súd má za to, že z vyššieho uvedeného dojednania, ktoré stanovuje len oprávnenie banky postúpiť pohľadávku nevyplýva, že by medzi bankou a žalovanou došlo k dojednaniu podmienok postúpenia pohľadávky odchylné od zákona o bankách, keď toto dojednanie žiadne podmienky postúpenia neupravuje, ale len deklaruje oprávnenie banky postúpiť svoju pohľadávku, ktorá skutočnosť jej vyplýva aj zo zákona za podmienok stanovených zákonom o bankách. Preto v tomto prípade nemožno dospieť k záveru, že na platné postúpenie pohľadávky sa banka s klientom dohodla na iných podmienkach ako na tých, ktoré pre platné postúpenie pohľadávky vyžaduje zákon o bankách, keďže v opačnom prípade by išlo o obchádzanie zákona. Uvedená námietka žalobcu bola preto nedôvodná.

11. V predmetnej veci súd prvej inštancie rozhodol bez nariadenia pojednávania v zmysle § 297 ods. 2 písm. b) CSP na základe listinných dôkazov nachádzajúcich sa v spise a pristúpil k verejnému vyhláseniu rozsudku s tým, že žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol. O porušenie práva na spravodlivý proces pôjde vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé. Konkrétne pochybenie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania. Odvolací súd v tejto súvislosti konštatuje, že nebolo porušené právo žalobcu na spravodlivý súdny proces. Je zrejmé, že účelom

nenariadenia pojednávania a rozhodnutia veci v zmysle § 297 ods. 2 písm. b) CSP nemôže byť len rýchlosť konania, ale musia byť dodržané i ďalšie procesné záruky garantujúce spravodlivý súdny proces, napr. plynúce z čl. 6 ods. 1 CSP, ktorý stanovuje, že strany sporu majú v konaní rovné postavenie spočívajúce v rovnakej miere možností uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany alebo z čl. 2 ods. 1 CSP, ktorý zakotvuje, že ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Z uvedeného vyplýva, že i žalobcoví má zostať zachované právo, aby mohol mať šancu ovplyvniť výsledok sporu vo svoj prospech po podaní žaloby.

12. V kontexte celého konania potom odvolací súd konštatuje, že žalobca mal zachované právo, aby mohol ovplyvniť výsledok sporu, a to aj vo vzťahu k preukázaniu aktívnej legitímácie v konaní, keďže súd prvej inštancie uznesením č. k. 14Csp/73/2017-32 zo dňa 26. januára 2018 žalobcu vyzval, aby okrem iného preukázal splnenie podmienok pre postúpenie pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, t. j. doručenie písomnej výzvy banky klientovi. Písomná výzva podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách je jednou z podmienok pre platné postúpenie pohľadávky, pričom je potrebné, aby žalobca preukázal nie len existenciu takejto výzvy, ale aj jej doručenie, resp. aspoň to, že žalobca alebo jeho predchodca takúto výzvu žalovanej zaslal na jej adresu. Žalobca si túto povinnosť v konaní v zmysle uznesenia súdu prvej inštancie nespĺnil a v konaní nepreukázal doručenie písomnej výzvy podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, hoci bol žalobca na splnenie tejto povinnosti výslovne vyzvaný súdom prvej inštancie, a teda mal možnosť reagovať na procesnú situáciu v konaní a tak aj ovplyvniť výsledok sporu vo svoj prospech.

13. Súd prvej inštancie preto podľa názoru odvolacieho súdu správne konšatoval, že žalobca nepredložil doklady preukazujúce platné postúpenie žalovanej pohľadávky, a preto bolo potrebné žalobu ako nedôvodnú zamietnuť pre nepreukázanie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. V predmetnom konaní boli splnené podmienky na rozhodnutie veci bez nariadenia pojednávania podľa § 297 písm. b) CSP. V tomto kontexte nebolo potrebné, aby žalovaná platné postúpenie pohľadávky na žalobcu výslovne namietala, keďže postúpenie pohľadávky bankou bez splnenia podmienok uvedených v ustanovení § 92 ods. 8 zákona o bankách je potrebné považovať za konanie v rozpore so zákonom a takýto úkon je absolútne neplatný podľa § 39 Občianskeho zákonníka, pričom na absolútnu neplatnosť právneho úkonu má súd povinnosť prihliadať ex offio.

14. Vzhľadom na to, že vyššie uvedené odvolacie námietky žalobcu boli nedôvodné, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

15. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP tak, že úspešnej žalovanej nebola priznaná náhrada trov odvolacieho konania, keďže si trovy odvolacieho konania neuplatnila a tieto jej v odvolacom konaní ani nevznikli.

16. Toto rozhodnutie bolo senátom krajského súdu prijaté jednomyselne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).